

ДА ВЗЕМАШ БОГ НА СЕРИОЗНО

Скъпи приятелю,

Напоследък, докато размишлявах върху различни определения за вярата, достигнах до свое собствено: Вярата е да вземаш Бог на сериозно. То е в резултат от срещите ми с толкова много християни, които претендират, че имат вяра, но не вземат Бог на сериозно.

Да вземаш Бог на сериозно означава да вземаш Словото Му на сериозно. Ако един човек ни говори, а ние пренебрегваме, или дори отхвърляме много от това, което той ни казва, ние разбира се не го вземаме на сериозно. Всъщност, ние сме виновни за непочтителност.

Същото се прилага и за Бога. Ако пренебрегнем или отхвърлим повечето от това, което Той ни казва чрез Писанията, ние не Го вземаме на сериозно. Всъщност, ние се отнасяме към Него непочтително. И все пак много християни се отнасят така към Бога. Те третират Словото като шведска маса, избирайки само тези неща, които отговарят на вкуса им и отминават другите.

Има четири практически начина, по които Божието Слово се прилага в нашия живот: Неговите обещания, Неговите заповеди, Неговите забрани и Неговите предупреждения. Ще вземем някои примери за всеки от тях подред и ще разгледаме как могат да се прилагат за нас.

Божите обещания

Четири евангелия съдържат много чудесни обещания на Исус, но преди да ги изискаме за себе си, важно е да установим на кого беше дадено всяко обещание. Писателите на евангелията правят ясна разлика между думите, които Исус изговори към Неговите ученици и тези, казани или на множествата или на отделни хора, които не бяха ученици. Има повече от 900 стиха с думи, изговорени към учениците и около 860 - адресирани към такива, които не бяха ученици. Отличителният белег на истинския ученик бил посвещението. Те бяха направили безрезервно посвещение да се покоряват и следват Исус, независимо от личната цена. Самият Исус постави това условие:

*Който не носи своя кръст и не върви след мене,
не може да бъде мой ученик. И тъй ако някой от
вас не се отрече от всичко що има, не може да
бъде мой ученик*

(Лука 14:27,33)

Очевидно ние, които сме живи днес, не сме присъствали, когато Исус действително е говорил. Преди да приложим което и да е от обещанията Му за нас, трябва да се запитаме: Дали аз съм този тип човек, на когото Исус говореше? Неговите обещания прилагат ли се за мен? Имам ли право да ги изисквам?

Например, Йоан 14 съдържа славни обещания, такива като:

*И каквото и да поискате в мое име, ще го сторя..
Ако ми поискате нещо в мое име, ще го сторя.
Понеже аз живея и вие ще живеете.
Мир ви оставям; моя мир ви давам; Да се не
смуцава сърцето ви, нито да се бои.*

(стихове 13,14,19,27)

Но тези красиви обещания бяха дадени само на група посветени ученици. Петър говори от тяхно име, когато каза: *Ето ние оставихме своето и те последвахме* (Лука

18:28). Да изискваме тези обещания без да сме изпълнили това условие не е вяра, но презумпция (неоснователно убеждение). Всеки един от нас трябва да запита себе си: Ученик ли съм или само член на църква?

Божиите заповеди

*И по това сме уверени, че го познаваме, ако пазим заповедите му. Който казва: Познавам го, и не пази заповедите му лъжец е и истината не е в него.
(1 Йоан 2:3,4)*

Нашият отклик на Божиите заповеди разкрива истинското ни духовно състояние. Да се покоряваме на тях е доказателство, че познаваме Бога. Библията съдържа много заповеди, които покриват различни области на нашия живот, но Исус обобщи всичките в една, която превъзхожда всички други:

*Нова заповед ви давам, Да любите един другия;
както аз ви възлюбих, така и вие да любите един другия. По това ще познаят всички, че сте мои ученици, ако имате любов помежду си.
(Йоан 13:34-35)*

Като се покоряваме на тази заповед ние изпълняваме целия закон:

*Защото целия закон се изпълнява в една дума, сиреч,
в тая: Да обичаш ближния си както себе си".
(Галатяни 5:14)*

Любовта е крайната цел, поради която всички останали заповеди бяха дадени:

*А целта на това заръчване /заповедта/е чистосърдечна любов от добра съвест и нелицемерна вяра,относно които неща някои, като не улучиха целта, отклониха се в празнословие
(1 Тимотей 1:5,6)*

Всяка религиозна дейност, която не произвежда любов е просто загубено усилие. На тази база трябва да преценяваме нашето покорство на Божиите заповеди. Необходимо е да се запитаме:Моят живот израз на Божията любов ли е?

Божиите забрани

*Не любете света, нито каквото е на света. Ако люби някой света, в него няма любов към Отца.
(1 Йоан 2:15)*

Тук Бог ни забранява да обичаме света. Той ни кара да направим избор. Ние можем да обичаме света, или да обичаме Бог Отец. Но ние не можем да правим и двете. Трябва да е или едното, или другото, или любов към Бога, или любов към света.

На езика на Новия завет, светът обхваща всички хора и всички дейности, които не са подчинени на праведното управление на назначения от Бога управител, Исус Христос. Като такъв, светът, съзнателно или несъзнателно, е в бунт срещу Бога. Следователно, да обичаме света, означава да се приравним с неговия бунт.

Привличането на света в нашия живот е изключително силно. Той ни предлага много примамки и съблазни. Някои изглеждат невинни, и все пак вътре в тях е неуловимата отрова на бунта. Средствата за масова информация са един главен

канал на влиянието на света, с всичките форми на развлечение, които предлагат. Дошъл съм до заключението, че развлечението не е християнска идея, ако оставя хората изцяло пасивни. В Библията Бог е определил за Своя народ времена на радостно празнуване, но самите хора бяха част от действието. Те никога не са просто пасивни зрители.

По-нататък, повечето от съвременните развлечения са проникнати от морална и духовна нечистота и имат неуловим развращаващ ефект. Преди няколко години Рут и аз гледахме един филм, който беше чудесна комедия с първокласна актьорска игра, но съдържаше няколко реплики на неприличен език. Бяхме склонни да отидем и да го гледаме втори път, но най-накрая решихме да не излагаме Святия Дух в нас на неприличния език във филма.

В крайна сметка решихме, че никога доброволно няма да се излагаме на нещо, което прославя греха и обижда Исус Христос. Също така приехме като принцип да не държим в дома си никаква книга или друг предмет, който обижда Исус.

Това изглежда ли радикално? Може би да. Но християнството е радикална религия.

Божии предупреждения

В Матей 24 Исус дава пророчески преглед на условията в последните дни. Той започва с предупреждение срещу заблуда: Пазете се да ви не заблуди някой. В стих 11 Той повтаря Своето предупреждение: И много лъжепророци ще се появят и ще заблудят мнозина. Заблудата е най-голямата опасност, която се изправя срещу християните в последните дни.

В Матей 24 Исус адресира Своето предупреждение към апостолите, които Самият Той беше избрал и които бяха непрекъснато с Него през трите години и половина на Неговото служение. Ако тези апостоли са имали нужда от такова предупреждение, как може някои християни днес да си представят, че те са имунизирани срещу тази опасност?

И все пак съм срещал не малко християни, които изглежда чувстват, че това предупреждение срещу заблудата не се отнася за тях.

Тази реакция всъщност, е показателна, че измамата вече работи в тях. Във II Солунци 2:9-10 Павел препотвърждава предупреждението срещу измамата във връзка с издигането на Антихрист.

... тогава, чието идване се дължи на действието на Сатана съпроводено от всякаква сила, знамения, лъжливи чудеса и с всичката измама на неправдата, между ония, които погиват; защото не приеха да обичат истината за да се спасят

Много харизматични християни имат отношението, че всяко послание или служение придружено със свръхестествени знамения трябва задължително да е от Бога, но това не е истина. Библията посочва, че Сатана може също да произвежда различни видове свръхестествени знамения. Лековерното приемане на всичко свръхестествено като от Бога, в действителност отваря врата за заблуда.

Има само една сигурна защита срещу заблудата: това е да обичаме истината. Това отива отвъд само слушането на проповеди, или дори четене на Библията. То предполага едно ревностно и горещо посвещение на властта на Писанията, което да засегне всяка област на нашия живот. То произвежда в нас инстинктивна реакция срещу всяко послание или служение, което не е верно на Писанията.

Бог предлага на всеки един от нас да обичаме истината. Желаяме ли да я обичаме? Ще вземем ли Неговото предупреждение на сериозно или ще го пренебрегнем?

***В служба на Господаря,
Дерек Принс***